

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΝΤΕΜΠΕΛΛΟ 13, ξ: Τό θύμασι καλά; Είσιαι αίγιουρας; ρώτησε τόν Πιφ τόν Γαλλάξιο ό διάσημος αστυνομικός.
 —Τί λέτε, κύριε Χόλμς! διαμαρτυρήθηκε ό Πιφ. "Ότι άσφρα τόν άτιμο τό Μαορί, καί μιά τρίχα άκόμα, δέν μπορεί νά μού ξεφύγη.
 —Καλά, καλά, Πιφ!... Μήν προσβάλεσαι τόσο εύκολα "Εχω προτεΐθαι σε σένα, τό ξανατά ό Σέρλοκ Χόλμς.
 Κι' άποτεινόμενος καί στον θοηθό του,

συνέχισε:

—Τώρα, σεΐς θα μείνετε εδώ. Από σήμερα αναλαμβάνω μόσ μου νά τά κανονίσω με τό Μαύρο. Γειά σας, λοιπόν...

Ό Σέρλοκ Χόλμς πηγαίνοντας προς τό σπίτι του Μαορί, δέν είχε ύπ' όφιν του κανένα σαφές σχέδιο γιά τό πός θα ένεργούσε. "Έφερε, θέβαια, ότι ή σωτηρία της Ζαΐρας εξηρήσται υόν από την άσπρασιαία έπέμβαση του. Είχε άπορασει άκόμη ν' άποφύγη όπωσδήποτε τή σύγκρουση με τόν κακούργο.
 —"Αν χυπηθώ μαζί του καί τόν σκοτάσω, μονολογούσε θαδίζοντας ό διάσημος αστυνομικός, θα άσσω θέβαια την Ζαΐρα καί θα απαλλάξω την κοινωνία από ένα τέρας, άλλα δέν θα μπορούσω ποτέ πείν νά βρω τόν θησαυρό τού γέρο Φιρμόν, τό μυστικό τού όποιου θα πάρη ό Μαορί, μαζί του, στον ταφο του...

"Ετσι, με τό κεφάλι του θαρού από ένα σωρό σχέδια καί ύποθέσεις, ό Σέρλοκ Χόλμς έφτασε στην όδόν Μοντεπέλλο. "Εκεί, άφού πέρασε μερικά σπίτια, σταμάτησε σε μιά γωνιά τού δρόμου κι' άρχισε νά μουρμουρίζει:
 —"Αι' εδω έβλεπω καλά τό σπίτι τού Μαύρου. Τό καλύτερο λοιπόν πούχω νά κάνω, εινε νά περιμένα νά νυχτώση περισσότερο. "Αργότερα ίσως νά ριψοκινδυνεώσω νά μπά μέσα. Σ' αυτό θα μ' εύκολήναι καί τό γεγονός, ότι εινε πολυκατοικία... Πάντως, τά πράγματα εινε πολύ δύσκολα, έξαιρετικά δύσκολα. Μπορεί νά πη κανείς πός κρέμονται από μιά τρίχα!...

Πέρασε περίπου ένα τέταρτο της ώρας απ' τή στιγμή πού ό Σέρλοκ Χόλμς στάθηκε επί γωνιά τού δρόμου, όταν άξαφνα άνατρίχισε σύγκομος. Είχε δει νά θυαίνον μέσα απ' τό σπίτι πού κατεκόπευε τόν Μαορί καί την Ζαΐρα, πιασμένους μπράσοο. "Η δυστυχισμένη κοπέλλα, με μεγάλη δυσκολία κρατιόταν στα πόδια της καί σε κάθε θήμα πούκανε παραπατούσε.
 —Τήν έμεισε ό άγριος, ψιθύρισε μέσα απ' τά σφισμένα δόντια του ό αστυνομικός. Τήν τραβάει, κι' αυτή τόν άκολουθει σαν νάναι ύπνωτισμένη.

Κι' ό Σέρλοκ Χόλμς, άφού τούς άφρησε νά προχωρήσουν άρκετά, άρχισε νά τους παρακολούθη, μ' όσο μπορούσε μεγαλύτερη προσοχή καί προσφίλας.
 Στους δρόμους οί διαβάτες διαρκώς λιγοστεύανε κι' αυτό έκανε τόν Μαύρο νά βαδίζη γρήγορα καί νά σέρνη άνάουσα την Ζαΐρα, χωρίς νά φοβάται μήν τύχη καί τού κάνει κοιεις καμμιά παρατήρησι.
 "Επειτα από άρκετή ώρα, ό Μαορί έφτασε κοντά στό Βοτανικό κήπο καί τότε, άφού στάθηκε κι' εΐδε γύρω του λίγες στιγμές, άκόλουθησε άποφασιστικά έναν έρημο δρόμο, πού κατέληγε στους πρόποδες ενός λόφου, πάνω από τόν κήπο.
 —Τόν κακούργο! ψιθύρισε με λύσσα ό Σέρλοκ Χόλμς, πού άντελήφθη τό σγέδιο του Μαορί. Θα την άνεβόσθη απ' την πέτρινη ακάα άπάνω στό λόφο αυτό, κι' από εκεί θα την ριείη κάτω. Κι' από κάτω ακριβώς εινε τό μέρος πού βρίσκονται τά θηρία του Κήπου. Πρέπει λοιπόν νά λάβω τά μέτρα μου. Πρέπει να τους άφσω νά προχωρήσουν άρκετά, ώστε νά μεγαλώση ή άπόσταση πού με χωρίζει απ' αυτούς.
 Σέ λίγο θρισκόντουσαν κι' οί τρεις άπάνω στό λόφο. "Ηταν άδύνατον τώρα στό Χόλμς νά τους παρακολουθή καί σε λίγο τους έχασε απ' τά μάτια του.
 —"Εξάσπαστηκανε! ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή απ' την φοβή άγωνία πού τον είχε καταλάβει. Πού νά πήγανε τάχα; Προχώρησε άμέσως έρποντας άθρόυβα προς την κατεύθυνσι πούχαν πάρει ό Μαορί κι' ή δυστυχισμένη κρεολή.
 Τό σκοτάδι ήταν πυκνό πείν. "Ό Σέρλοκ Χόλμς δέν μπορούσε νά βλέπη παρά σε πολύ μικρή άκτίνα γύρω του. Προχώρησε λίγα μέτρα άκόμα κι' έπειτα σταμάτησε. Είχε άκούσει γρήγορα θήματα καί συγκράτησε την άναπνοή του.

Πέρασαν λίγες στιγμές άγωνίας καί φόβου, όμοιες τών όποιων άσφαλώς δέν είχε δοκιμάσει άλλη φορά ό διάσημος αστυνομικός, κι' έπειτα εΐδε άσφαινα νά περνήν από μπροστά του τόν Μαορί μόνο του, χωρίς τή Ζαΐρα. Τότε ό Σέρλοκ Χόλμς ένωϊσε τό αίμα του νά στασιατά παγωμένο μέσα στις φλέβες του. Τούδρε νά πεταχτή άμέσως άπάνω, άλλα συγκεντρώοντας όλη τή θέληση του κρατήθηκε ακίνητος. Καί μόνον όταν άκουσε τόν Μαορί νά κατεβαίνη την πέτρινη σκάλα, σηκώθηκε άπάνω κι' ύρμησε προς τό μέρος τού γκρεμού, τό όποιο, καθώς ήξερε, δέν είχε κάγκελα.
 "Όταν έφτασε δυό θήματα μακρύτερα από τό μέρος αυτό, στάθηκε ακίνητος, καί συγχρόνως μία κραυγή φρικίας καί τρόμου ξεφύγε μέσα απ' τά στήθη του.
 "Ό Σέρλοκ Χόλμς είχε δη δυό θήματα μακρύτερα του τή Ζαΐρα έσπλωμένη άνάσκελα με την άκινησία νεκρού, στην άκρη τού γκρεμού. "Ό κακούργος είχε τοποθετήσει τό θυμα του εκεί με άκρίβεια θαυμασιώς ύπολογισμένη, έτσι πού, αν ή νέα έκανε την παραμικρή, την πού άναίσθητη κίνησι, θα γκρεμιζότανε στον κήπο, όπου θα την κατασπαράζανε τά θηρία.
 "Ό Σέρλοκ Χόλμς γονάτισε άμέσως καί αύρηθηκε με τά τέσσερα κοντά στη Ζαΐρα. "Επειτα, άπλώσε τά χέρια του με προσφίλας, την έπιασε απ' τά πόδια καί την έσυρε προς τό μέρος του, μακρύτερα απ' τό χείλος τού γκρεμού, όπου την είχε αφήσει ό προληπτικός Μαορί, γιά νά μήν τ σκοτάσει με τά χέρια του.
 "Η φτωχή κόρη τού γέρο-Φιρμόν είχε σωθη! "Ό σωτήρας της δοκίμασε νά την ύψηλην απ' τόν θαύο της ύπνο, άλλα δέν μπόρεσε. "Ό Μαύρος της είχε δώσει μεγάλη ποσότητα ναρκωτικού. Τότε ό Σέρλοκ Χόλμς σκέφθηκε νά την κατεβόσθη απ' τόν λόφο, σηκώνοντας την στην άγκυαλία του. "Αλλά την ίδια σχεδόν στιγμή, μία ιδέα έλαμψε στό ύπνο του καί ψιθύρισε:
 —"Όχι... "Ό Μαορί δέν έφυγε... "Εξάπαντος περιμένει εδω κοντά ώσπου ν' άκούση την πτώσι τού θύματός του μέσα στην τάφο... "Ό κακούργος, φροντίζει νάναι πάντα άσφαλισμένος...

"Ό Σέρλοκ Χόλμς άφρησε άμέσως καταγής τή Ζαΐρα, κι' άφού θρήκε μιά μεγάλη πέτρα, την πέταξε, μ' όλη τή δύναμή του, άπάνω σε μιά άσπρη άρκουδά, πού ή λευκή αλουέττα της διακρινότανε κάτω στό πυκνό σκοτάδι της τρύφου.
 "Ενα φοβερό κι' άγριο μουγκρητό ετέρασε την ήσυχία της νύχτας. Κι' άμέσως κατόπιν άτήχησαν σπαραχτικές γυναικείες κραυγές πόνου, όμοιες μ' εκείνες πού θ' άφηνε μία γυναικία αν την ρίχνανε μέσα σ' ένα κλωθό πεινασμένου θηρίου.
 Ξεφώνιζε ό ίδιος ό Σέρλοκ Χόλμς, ό όποιος είχε μεγάλη ικονότητα νά προσφιηται τά γυναικεία εφεωνίατά.
 "Όταν έσανγίνηκε ήσυχία, ό Σέρλοκ Χόλμς στάθηκε κι' άφουγκράστηκε, με ήγάλη προσοχή. Κι' όταν άκουσε τά θήματα τού Μαορί νά σθύνουν μακρύτερα, ψιθύρισε:
 —Γελάστηκε, ό παληάνθρωπος! Φευγει τώρα νομιζοντας ότι ξεμπερδέψε τό θυμα του καί, μάλιστα, χωρίς νά τόν πάρη κανείς μυρουδιά... "Αλλ' έννοια του καί θα λογαριαστή πολύ γρήγορα μαζί μου!...

Ό Σέρλοκ Χόλμς άφρησε άμέσως καταγής τή Ζαΐρα, κι' άφού θρήκε μιά μεγάλη πέτρα, την πέταξε, μ' όλη τή δύναμή του, άπάνω σε μιά άσπρη άρκουδά, πού ή λευκή αλουέττα της διακρινότανε κάτω στό πυκνό σκοτάδι της τρύφου.

Ό Σέρλοκ Χόλμς άφρησε άμέσως καταγής τή Ζαΐρα, κι' άφού θρήκε μιά μεγάλη πέτρα, την πέταξε, μ' όλη τή δύναμή του, άπάνω σε μιά άσπρη άρκουδά, πού ή λευκή αλουέττα της διακρινότανε κάτω στό πυκνό σκοτάδι της τρύφου.

Ό Σέρλοκ Χόλμς άφρησε άμέσως καταγής τή Ζαΐρα, κι' άφού θρήκε μιά μεγάλη πέτρα, την πέταξε, μ' όλη τή δύναμή του, άπάνω σε μιά άσπρη άρκουδά, πού ή λευκή αλουέττα της διακρινότανε κάτω στό πυκνό σκοτάδι της τρύφου.

Ό Σέρλοκ Χόλμς άφρησε άμέσως καταγής τή Ζαΐρα, κι' άφού θρήκε μιά μεγάλη πέτρα, την πέταξε, μ' όλη τή δύναμή του, άπάνω σε μιά άσπρη άρκουδά, πού ή λευκή αλουέττα της διακρινότανε κάτω στό πυκνό σκοτάδι της τρύφου.

Ό Σέρλοκ Χόλμς άφρησε άμέσως καταγής τή Ζαΐρα, κι' άφού θρήκε μιά μεγάλη πέτρα, την πέταξε, μ' όλη τή δύναμή του, άπάνω σε μιά άσπρη άρκουδά, πού ή λευκή αλουέττα της διακρινότανε κάτω στό πυκνό σκοτάδι της τρύφου.

Ό Σέρλοκ Χόλμς άφρησε άμέσως καταγής τή Ζαΐρα, κι' άφού θρήκε μιά μεγάλη πέτρα, την πέταξε, μ' όλη τή δύναμή του, άπάνω σε μιά άσπρη άρκουδά, πού ή λευκή αλουέττα της διακρινότανε κάτω στό πυκνό σκοτάδι της τρύφου.

Ό Σέρλοκ Χόλμς άφρησε άμέσως καταγής τή Ζαΐρα, κι' άφού θρήκε μιά μεγάλη πέτρα, την πέταξε, μ' όλη τή δύναμή του, άπάνω σε μιά άσπρη άρκουδά, πού ή λευκή αλουέττα της διακρινότανε κάτω στό πυκνό σκοτάδι της τρύφου.

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΧΑΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Τήν άλλη μέρα, ό Σέρλοκ Χόλμς τριγυρίζε μετεμφιεσμένος στό μέρος πού του είχε πη ό Πιφ ό Γαλλάξιος, όστι ύπήρχε τό σπιτάκι, με τή υυστική έσοδο στις κατακόμβες. Γυρίζε επάνω-κάτω άρκετή ώρα καί μονολογούσε:
 —Δέν έβλεπω ούτε σπιτί, ούτε παράγκα, ούτε τίποτα! Πού στό διάβολο εινε λοιπόν αυτή ή μυστική έσοδος; "Ό Πιφ ό Γαλλάξιος εινε αυτή τή στιγμή μεθυμένος καί δέν μπορεί νά τού πάρη κανεις ούτε μιά λέξι... Λοιπόν; Τί πρέπει νά γίνη; Πίσω δέν έννοω νά γυρίσω, πριν άνακαλύψω την τρύπα αυτή της κολάσεως. "Αλλά πού εινε, πού εινε λοιπόν!...

—Βοήθεια, βοήθεια! άκούστηκε άσφαινα μία φωνή.
 "Ό Σέρλοκ Χόλμς, μόλις άκουσε τή φωνή αυτή, έτρεξε άμέσως προς τό μέρος, απ' τό όποιο προερχότανε, κι' όπου ένας άντρας μεγαλόσωμος είχε ρίξει καταγής ένα νέο παλληκάρι καί προσπαθούσε νά τό πνίξη, σφίγγοντας του τό λαϊμό.
 "Ό Σέρλοκ Χόλμς, μόλις έφτασε κοντά τους, φώναξε στον μεγαλύτερο:
 —"Αφρησε τόν άνθρωπο έλευθερο! Γιατί θέλεις νά τόν πνίξης; "Αφησέ τον άμέσως!

Ό Σέρλοκ Χόλμς άφρησε άμέσως καταγής τή Ζαΐρα, κι' άφού θρήκε μιά μεγάλη πέτρα, την πέταξε, μ' όλη τή δύναμή του, άπάνω σε μιά άσπρη άρκουδά, πού ή λευκή αλουέττα της διακρινότανε κάτω στό πυκνό σκοτάδι της τρύφου.

('Ακολουθεί)